

Ce a însemnat pentru mine această întâlnire care a fost în centrul preocupărilor mele în cele 10 luni care au precedat-o ? Am acumulat în mine speranțele și așteptările celor care au fost prezenți, dar și celor care au avut dorința fierbinte de a participa și cu durere au renunțat. Pe drumul anevoios al pregătirilor am pășit împreună cu prieteni vechi și noi într-un elan comun prin care ne-am descoperit și ne-am apropiat și mai mult. Cele patru zile au fost o înșiruire de trăiri încărcate de emoții de o mare intensitate și în ansamblu o experiență de maximă luminozitate.

Amintesc câteva momente care îmi sunt deosebit de dragi. Irina și cu mine am pornit în oraș cu un scotch, o foarfecă și cu afișele pentru concert și expoziție, să le punem în locuri cât se poate de vizibile. Am încercat noi să ne înălțăm pe vârfurile picioarelor, dar tot nu ajungeam să punem afișul prea sus pe poarta de lemn la intrarea în Sinagoga din Cetate, așa că am rugat pe un bărbat care trecea pe acolo să ne ajute. I-am povestit despre ce este vorba. I s-a luminat fața. Ne-a povestit că e profesor de dans, a dat cursuri și la Comunitatea Evreilor, l-a cunoscut pe tatăl meu, rabinul Neumann, l-a auzit vorbind în diferite dăți. „Era un mare orator, avea o personalitate deosebită. Era ... plin de farmec...”

Am mers dintr-un magazin în altul și cu Peter, prietenul meu din copilărie, tot cu afișe, eu cam cu sfială, el, intrând direct în subiect : „Venim de la Comunitatea Evreilor și vă rugăm să puneți afișul în vitrină.” Cineva ne-a spus : „Să mai vină evreii înapoi, că prea mulți au plecat !” M-a străfulgerat amintirea că pe vremuri lumea vorbea de rabinul Neumann ca de „rabinul nostru”.

Momente de mare mulțumire am avut când Danny al meu și Ronny își spărgeau capetele ca să rezolve problemele tehnice de microfon și calculator, când Danny mă sfătuia cum să fac mai bine diaporama pe care urma să o prezint, când fetele lui Erica ascultau atente, cu toate că nu prea știu românește, când Dafna fotografia de zor, când Ramona a dansat cu fetițele ei, când cei doi Danieli, al meu din Elveția și al lui Evi din Germania, s-au întâlnit în fața sinagogii. Am câștigat credința că crâmpetele din trecut se transmit, ceva specific nouă va rămâne viu.

Vom păstra legătura cu comunitatea din Timișoara, vom strânge legăturile între noi îmbogățite prin ce am trăit împreună, vom căuta să ne întâlnim și să facem tot posibilul ca să păstrăm nealterată amintirea trecutului.

Getta Neumann

Notă. Bani strânși au acoperit toate costurile legate de întâlnire, inclusiv cele ale Comunității. Au rămas în cont 2000 lei care vor fi folosiți pentru îngrijirea cimitirului și, eventual, pentru conservarea „memoriei pietrelor”, prin digitalizarea unor documente legate de cimitir.